

Obsah

Kronika

Vánoční kec a Stromek	3
Vyzvědači ve Stromovce	5
Pololetní výprava v Desné	7
Otevírání studánek	10
Velikonoční výprava – Jižní Čechy	12
Dvoudenní výprava místo vody	15
Jarní voda – Lužnice, Nežárka	17
Jarní sraz U Pstruha	23
Tygrí výroba luků	27
Příprava tábora	29

Komiks Příběhy z Paseky

Hygiena	31
-------------------	----

Proč čtu ŠUP

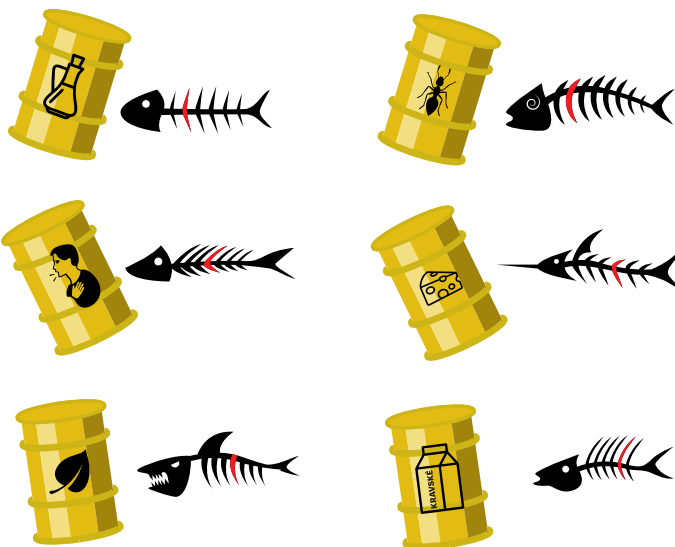

Vinnetou

„V ŠUPu se dozím vše o nejmodernějších materiálech na výrobu luků. Jen co k nám ty kouzelné bílé trubky dovezou, také si jeden luk vyrobím. Na bílé tváře bílou trubku!“

Šifra – Kyselé rybičky

Řešením je jednoslovné heslo – podstatné jméno (zdroj: www.cryptomania.cz)

Vánoční kec a Stromek

16.–17. 12. 2022

Na Vánoční kec se nás letos sešlo velmi málo. Tím jsme si ale nenechali zkazit náladu a hned se rozdělili na týmy pro tvorbu 'živých obrázků'. Poté, co všechny týmy předvedly svůj obrázek (byla to dost sranda), mohla nastat volba přemysla. Vzhledem k tomu, že byli jen dva kandidáti (Vinyl a Petra), letos byla volba pouze jednokolová. Za zmínku však stojí, že oba kandidáti předem de facto řekli, že nechtějí být zvoleni. Také stojí za zmínku Lukášův hlas, kterému se povedlo napsat ve slově Vinyl špatně obě íčka (tímto se také Lukášovi omlouvám za vyzrazení volebního tajemství). Přemyslem byl nakonec s velmi výraznou rezervou zvolen Vinyl. Ve svojí předvolební kampani nám totiž slíbil dostavět severní část táborového okruhu (silničku), tak uvidíme za rok! Po volbě přemysla se

pouštěly lodičky a jedlo cukroví. Pokud se dobře pamatuju, pak už se jen pouštěl film z tábora 2016 a šlo se domů.

V sobotu ráno jsme se sešli na Smícháči a nastoupili do vlaku směr Beroun. Cestou vlakem jsme mohli potěšit svoje oči výhledem na krásně zasněženou krajinu, či třeba na relativně zamrzlou Berounku. To už jsme ale přijížděli do Řevnic a tak nám nezbylo než se vykýblovat z vlaku na studené nástupiště. Studené nástupiště nám však velmi rychle vynahradilo stoupání z Řevnic na Brdy. Tam se myslím všichni docela zahřáli (kromě těch, kteří byli zkoulováni, či zasypani sněhem ze stromů). Jinak ale nebylo moc kam spěchat, na místo srazu jsme to měli, byť stále do kopce, asi 2 kilometry. Po chvíli jsme se tam dostali a začali shánět dřevo na oheň.

Fotky: Vtip

Sněhu bylo letos dost (a zima byla taky pěkná)

Tlačence kolem ohniště

Mezitím přicházeli další členové oddílu, či oddílové fosílie, kteří nešli z Řevnic. Když už oheň vesele plápolal, většina z nás šla hrát běhací hru. Šlo v podstatě o lehce upravené kolíky (akorát byly tři týmy s tím, že každý tým útočil na druhý tým a bránil se před týmem třetím). Hra byla zábavná, akorát myslím všem dost mrzly ruce. Kdo vyhrál, není třeba říkat, jelikož nechci nějak vyvyšovat náš tým :) . Nutno ovšem říct, že jsme vyhráli s velmi velkou rezervou. Po skončení hry jsme se šli všichni zahřát k ohni a opět si na něm oběd. Poté se zpívaly koledy a jedlo velké množství cukroví. Také Oliver předal přemyslovský kámen Vinylovi. No a poté už se jen rozdaly dárky a jako vždy se trochu úspěchaně odešlo na zpáteční vlak.

Vtip

Nově zvolený přemysl

Vyzvědači ve Stromovce

21. 1. 2023

Ráno byl sraz ve Stromovce u Šlechtovy restaurace okolo 9 hodiny ránní. Z našeho oddílu tam z lidí, kteří se zúčastnili hry, byli pouze já, Matyáš, Fanda; ale zato z jiného oddílu tam byla lidí taková hromada, že jsme se velmi báli, že se bude hrát oddíl vs. oddíl. V takovémto případě bychom ve třech lidech neměli šanci. Naštěstí se na oddíly nehrálo a já jsem se dostal do týmu jako sám z našeho oddílu, Fanda s Matyášem byli na vyžádání společně, aby ve svém týmu alespoň někoho znali.

Hra byla o tom, že Stromovka byla rozdělena na tři pole (pro každý tým jedno pole) a cílem bylo získat indicie a pak z nich na zašifrovanou mřížku vynést vzkaz.

Když hra začala, tak jsme si s týmem domluvili poměrně neobvyklou strategii a vyslali jsme pouze dva lidi získávat indicie a zbytek jsme nechali na naší základ-

ně na šifrování a ze zbytku jsme sestavili obrannou četou a rozmístili ji po našem poli, aby získávala životy od hráčů z jiných týmů, za což bylo také poměrně dost bodů. Zhruba po deseti minutách k nám do pole přišla útočná trojice, která neměla životy, a porušovala tím pádem pravidla, ale já jsem řekl ostatním obráncům, ať to nechají na mně a začal jsem hrát 'na susáka'. Nakecal jsem oně trojici, že na ostrůvku, na který vede přívoz, je tajná indicie nezanesená v mapě, a odvezl jsem je tam s tím, že jim ukážu, kde, a pak že ale musí rychle vypadnout z našeho území. Naštěstí na to skočili a já je odvezl na ostrůvek a zanechal je tam. Poté jsem dojel na druhý břeh a odkopl přívoz od břehu, aby pro ně nikdo nemohl dojet (byl jsem ovšem rozhodnut, že po skončení hry těch pár metrů po laně přeručkují a vysvobodím je).

Pak jsme s obranou chytali lidi v našem území a když se tam znovu objevili jiní li-

Fotky: Krta (Ginkgo)

Účastníci a organizátoři

dé bez životů, tak jsem jim řekl, ať mi navolí své určovací stužky (což bylo podle pravidel), že tu bez životů nemají co dělat (vzal jsem si jejich stužku na ruku a šel jsem pro výkupné k podvodnému týmu). Usmlouval jsem deset životů, což bylo dost výhodné. Když mi při smlouvání mávali před obličejem svou mřížkou s indiciemi, nedalo mi to a pár indicií jsem si zapamatoval. Poté jsem jen tak tak stihl před koncem hry doběhnout do svého pole, vynést indicie na mřížku a dát tam deset životů. Mezitím, těsně před koncem hry, někdo osvobodil ony tři nešťastníky, a ulehčil mi tak práci.

Poté bylo vyhlášení, náš tým na plné čáře vyhrál a převálcovav všechny ostatní týmy. Někteří pak šli do planetária sledovat film: Tři dva jedna start, a ostatní šli domů. Celkově mi přišlo, že hra byla velmi vydařená a zajímavá, mockrát proto děkuji všem organizátorům.

Kaštan

Nadšená divačka

Kódy používané ve hře

Pololetní výprava v Desné

2.–5. 2. 2023

Čtvrtek

Když jsme vystoupili z autobusu, padala z nebe taková šedá bílá. (*Samotná cesta autobusem s Ríšou byl taky dost zážitek, v jednu chvíli jsme se báli, že nás snad i vykážou, pozn. Vtip*). Takže Winil (*pro roztomilost nechávám bez opravy, pozn. Vtip*) se rozhodl, že počkáme, než přestane pršosněžit. Tak jsme vyrazili, šli jsme rychle, protože s námi nešel Filip (*Ríša má co říkat, tomu jsme nesli běžky a erár, což mělo za následek, že nás hrozně hnál. Šli jsme zkratkou, která našťěstí byla celkem průchozí, ale i tak to bylo docela dobrodružný pozn. Vtip*). Když jsme přišli, bylo 8 hodin. Pak jsme se bavili dlouho do večera a padlo mnoho slov, třeba, že jsem byl na judistický pláži (*to byla ještě ta kvalitnější část debaty, z Ríši se totiž stal vynálezce spousty nových, zde nepublikovatelných, slov, pozn. Vtip*)

Ríša

Pátek

Zápis opět nikdo nedodal, takže se pokusím jen krátce zavzpomínat. Ráno jsme se po snídani vyhrabali na výlet. Tentokrát šlo jet na běžkách už od chalupy. Došli jsme k Souši a vydali se směrem na Kúrovec. Vzhledem k horšícimu se počasí Vinyl vymyslel, že bychom se radši mohli zajet podívat na Protrženou přehradu. To se uchytilo, a tak jsme za Souši odešli oním směrem. Po chvíli se ale většine již nechtělo pokračovat dál. Z menších chtěl jen Ríša, z ostatních pouze já. Tak jsme se rozloučili s ostatními a s Ríšou vyrazili dál. Cesta byla hrozně hezká, jen počasí se pořád horšilo. K Protržené přehradě jsme nakonec došli, rychle si to tam prohlídli, a vyrazili zpět. Tou dobou už jsme byli celkem slušně promočení. Po chvíli Ríšovi došly síly (vůbec se mu nedivím), a tak jsem ho musel táhnout na hůlce. Už jsem toho taky měl plný zuby, ale potěšilo mě, když se Ríša najednou ozval: „Takhle rychle jsem ještě nikdy nejel“.

Fotky: Vtip

Před zamícháním to vždycky vypadá dobře

No, nakonec jsme se do chalupy, byť úplně promočení, dostali. Potom už jsme se jenom povalovali v chalupě. Ti, kteří byli ještě suší, se šli donamočit při stavění bobové dráhy. Potom jsme si uvařili obrovské množství kuskusu k večeři. Naštěstí ale večer přijeli Horáč&spol, kteří měli taky hlad. Den jsme uzavřeli v horní chalupě, kde jsme dlouho hráli pingpong a deskovky.

Sobota

Ráno bylo poměrně chaotické. Každý vstával jinak, jak se mu to hodilo. Já jsem vstal v 7 a pokusil se rozfoukat včerejší oheň, nicméně marně. Tak jsem se na to vykašlal, neb jsem stejně chtěl vyrazit co nejdříve na výlet. Rychle se tedy připravuji, Kaštan se mezitím snaží zapálit oheň pomocí plastových obalů (až na hrozný smrad bez výsledku). Já zase zjišťuji, že mi přes noc ani zdaleka neuschly boty na běžky. Po chvíli už ale vyrážím s Marinem, který jde pěšky na nedalekou sjezdovku. Toho ale brzy nechávám za sebou a jedu k Souši. Oproti včerejšku jsou podmínky přímo výborné, sníh přes noc umrzl a jede to krásně. Bohužel

nahoře (na Promenádní), byl již sníh měkčí a tolik to tam nejelo. Všude bylo hodně lidí, tak jsem se rozhodl oběhnout 'sněhuláka', kde bylo skoro liduprázdno. Tak trochu jsem chtěl odbočit i na Smrk, ale nebylo to tam projetý, tak jsem od toho raději upustil. Místo toho jsem jel na Smědavu a z ní nahoru na Knajpu. Tam už to byl zase jeden velký Václavák. Na nedalekém rozcestí (Čihadla) jsem načerpal energii z ještě docela dobrého chleba a kouknul do mapy. Svůj cíl jsem si ráno stanovil na 50 km. Zatím jsem jich měl za sebou cca 28, do chalupy to bylo zpět asi 12. Tak jsem si řekl, že se ještě projedu 5 km tam a zpátky. Poté, co jsem dojel na místo otočky, se mi ale nějak přestalo chtít jet zpátky do toho kopce. Tak jsem to vyřešil tím, že jsem sjel ještě více z kopce až na Kristiánov. Tam už mi nezbývalo nic jiného, než začít stoupat. Netrvalo dlouho a huště se rozsněžilo. Do kopce to až tak nevedlo, tam mi to leda tak trochu pomohlo. Ale když jsem dojel zpět na Knajpu a měl jsem před sebou 12 km mírně z kopce či po rovině, najednou to jet přestalo. Asi 3 centimetry nového sněhu mě tak patřičně zdržely.

Ilustrační šutr kdesi na trase

Ríša

Cestou z Knajpy jsem ještě náhodou potkal Ahalberta. Celkově byl ale výlet moc hezký a svůj cíl jsem si splnil ještě asi s pětikilometrovou rezervou. Přesně tohle jsem si říkal, když jsem přijížděl k chalupě. Při závěrečném sjezdu od silničky mi ale praskla jedna běžka. To notně pokazilo všechny dojmy z výletu.

Co dělali během dne ostatní, moc nevím, většina mladších ale blbla u chalupy pod vedením Vynyla, kterému včera praskla bota na běžky a starší šli taky někam na běžky. Teď už nezbývalo než se k večeri pokusit sníst obrovské množství ohromných párků, které Horác nakoupil. Dopadlo to neúspěšně, ale srandy u toho byla kopa (*některí je v neděli nafasovali domů a cpali je do všech jídel, co to šlo, pozn. red.*). No a potom už se jen šlo do horní chalupy, kde jsme dlouho do noci hráli deskovky a pingpong.

Neděle

V neděli ráno jsme vstávali pozdě, jelikož jsme nikam nespěchali. Po snídani jsme začali uklízet chalupu, což bylo sabo-

tování útočníky zvenku, kteří nám pořád házeli sněh do oken. Nakonec jsme chalupu nějak uklidili a vykýblovali se ven. Na silničku se nás pár (já, Lukáš, Petra, Kaštan a Ríša), rozhoduje, že půjdeme i zpět zkratkou. Ostatní jdou oklikou okolo Souše.

Zkratkou to bylo dost rychlý a navíc i hezký. S ubývajícím sněhem jakoby se s námi hory loučily. To už jsme ale přicházeli do Desné, kde jsme s rezervou stihli vlak o dvě hodiny dříve, než bylo v plánu. To bylo fajn, akorát jsme museli nějak vyřešit předání Ríši o 2 hodiny dříve. Ríša se proto rozhodl zavolat babičce. Zvláště vtipný byl moment, kdy Ríša během hovoru upadl na zledovatělé zemi a na otázku babičky „co děláš?“, odpověděl „já tady ležím v takový pohodlný pozici“.

To už ale přijel náš vlak, který nás odvezl do Tanvaldu. Tam jsme přesedli na Arrivu, která nás s menšími komplikacemi odvezla až do Prahy na Hlavák. Celkově byla výprava super, tak akorát příště v hojnějším počtu, ne?

Vtip

Čerstvě nasněženo

Otevírání studánek

25. 3. 2023

Několik měsíců po akci opět vyplavala na povrch jedna nepříjemná informace. Nikdo nenapsal zápis! Člověk by neřekl, jak může jedna věta někoho naštvat. Teď mi nezbyvá, než se pokusit zapnout své mozkové závity, do čehož se mi vůbec nechce (je víkend) a zavzpomínat, jak to tenkrát vlastně bylo. Tak tedy, po pěti minutách přemýšlení docházím k závěru, že si skoro nic nepamatuji. Ach jo. Co teď? Že bych se na to vykašlal? Koneckonců, už teď je těchto pár řádků delších, než některé jiné zápisy (když teda pomínu, že z tohoto zápisu jste se zatím dozvěděli tak možná informace o stavu mojí paměti). Ale ne, přece jen se můžu pokusit něco sesmolit. A kdyby se mi to třeba nepovedlo, pořád je tady naděje, že si to moc lidí nepřečte (pro volný čas je takových jiných možností, než čtení Vtipova zápisu). Ale přece, kdyby si to třeba někdo přečetl a zjistil, jak málo zajímavých věcí jsem napsal, třeba by si už ode

mě žádný zápis nepřečetl. No vida, konečně nějaká pozitivní informace! S dobrým pocitem se tedy konečně mohu pustit do psaní samotného zápisu.

Pokud se pamatuji, sešli jsme se někdy ráno (kdy taky jindy, žejo), na Smíchovském nádraží. Nasedli jsme do vlaku směr Rudná u Prahy a vyrazili jsme. Když přišla průvodčí, ukázal se první problém. Vilík si zapomněl tramvajenku. Lístek měl našťestí (myslím), už ze Smícháče, ale průvodčí mu nechtěla nebo nemohla uvěřit, že mu nebylo 15. Po chvíli pruzení ze strany průvodčí se z toho chudák Vilík trochu sesypal, ale nakonec všechno prošlo.

V Řeporyjích si všímáme, že do vlaku nastupuje Hroch s rodinou. Na další zastávce jsem proto přeběhl do jejich vagonu se s nimi pozdravit a tak. Další zastávku pak přiběhli oni k nám pozdravit i ostatní. Prý jedou s nějakým svým oddílem na dvou denní výpravu. Takhle nás tedy Hroch podra-

Fotky: Vtip

Hlavně příliš neklesnout

Už dává 5 hvězdiček z 5

zil! Svoje děti posílá k 'nepřátelským kmenům', do nějakého jiného oddílu. Po chvíli ale vystupují, a my tak zůstáváme osamoceni.

Vystupujeme ve Vráži, je dost zima a prší. Ještě chvíli se skrýváme v nádražní budce, ale pak nám nezbyvá než vyrazit. U autobusové zastávky si všímáme plakátu, který nás zve na Rajchlovu demonstraci proti vládě. Byť nás asi většina (doufám, že všichni), není PRO tuto demonstraci, alespoň nám to dává záminku zase chvíli v horu uniknout k nějakým političtějším tématům. Jdeme do Svatého Jana pod Skalou, kde jsme se já a Marino definitivně upsali k cestě do pekla (radši nebudu komentovat). To nás ale mohlo hezky namotivovat, snažit se opět vystoupat co nejvýš, tedy až na skálu nad Svatým Janem. Tam jsme taky po čase všichni vystoupali a mohli si tak užít výhled, vítr a zimu. Tak jsme šli raději dál.

V Solvayových lomech jsme se naobědvali, zahráli si nějaké hry a pak se ještě chvíli flákali. Po čase se do nás ale dala opět zima, a tak jsme zase vyrazili. Po chvíli jsme znovu potkali Hrocha&spol. A teď přichází ta část, ze které si toho moc nepamatuji. Pokud vím, šli jsme směrem do Srbska (ne na Bal-

kánský poloostov, ale do toho u Berouna), ale moc podrobností k tomu nemám. Pamatuji si, že nám Tatouch vyprávěl spoustu věcí, ale které to byly, už si moc nepamatuji (něco ze Suchého a Šlitra tuším). Prošli jsme kolem Bubovických vodopádů, které byly opět bez vody. Kus od Kubrychtovy boudy jsme se zastavili, dlouho hráli trojnožku (někteří se mezitím radši mlátili klacky), zase jsme se flákali a tak všelijak podobně. Když se nad námi začala stahovat mračna, vyrazili jsme. Dešti jsme stejně neunikli, ale našťástí docela rychle přešel. Došli jsme do Srbska, kde jsme akorát nestihli vlak. Tím pádem jsme měli dost času uvázat a utopit morany. Tak se také stalo a dalším vlakem jsme odjeli do Prahy.

Závěrem bych rád dodal, že hodně věcí, co jsem zde napsal, bylo trochu nadsazených, nebo pouze byly napsány za humorným účelem (asi holt moc koukám na Šťastné pondělí, a potom si myslím, že dokážu být vtípný jako vážka. Eh...tedy, chtěl jsem říct, vtípný jako Šídlo). To jen tedy malý dodatek, kdyby to náhodou někdo ze samotného zápisu nepochopil (tedy třeba já, až to budu za pár měsíců v Šupu číst).

Vtip

Strom si poradil

Velikonoční výprava – Jižní Čechy

6.–10. 4. 2023

Sešli jsme se já (Marino), Už, Bart, Homer, Tonda a Mrkev, v 10 hodin na Hlavním nádraží a jeli jsme vlakem do Českých Budějovic. Ve vlaku jsme si nesedli, protože tam měli úplně pokažený místenky, který se vůbec neshodovaly s vagónama. Průvodčí nám sliboval odškodnění, kterého jsme se ale nedočkali. Z Českých Budějovic jsme jeli autobusem, bohužel si nevzpomenou kam, dále jsme šli pěšky. Utábořili jsme se v lese u potoka. K večeri jsme si opekli buřty, protože se nám nechtěl tahat kvůli jednomu jídlu kotlík. Ráno jsem se probudil s karimatkou úplně zespoda promočenou a říkal jsem si, čím to je. Uvažovali jsme, jestli jsem se nepočůral, až jak jsme dospěli k závěru, že kvůli velké zimě v noci a mému teplému spacáku se voda pod karimatkou zkondenzovala, a proto to by-

lo tak mokrá, ale později jsem si uvědomil, že Bart se v noci vylila láhev, kterou měla u hlavy a natekla mně pod karimatku. Po rychlé snídani jsme vyrazili dál na cestu. Po obědě jsme dorazili k srubu, který byl naší cílovou destinací, zrovna ve chvíli, kdy tam dorazila i druhá skupina (Vinyl, Vanda, Zdenda, Pavián), která jela autem.

Tento srub patří Zdendovi, se kterým se pár lidí seznámilo na Velké Placce a nabídl nám jejich srub. Odpoledne jsme se seznamovali s místem a pomalu připravovali večeri, ke které byla čína podle Užova receptu. Nakonec dopadla opravdu dobře a po večeri jsme chvíli hráli hry. Pak jsme s Užem odešli, protože jsme se rozhodli ještě jednu noc spát venku, na stejném místě, kde Už spal na přežití. Ráno nás velice překvapila vrstva sněhu, která přes noc napadla, a tak jsme se urychleně sbalili a razili zpět do chalupy

Fotky: Už

Nejsme žádný másla

Vypadá to, že nebylo úplně teplo

py. Dorazili jsme tam dokonce dřív, než se většina probudila, takže jsme se dokonce stihli nasnídat müsli. Chvilí jsme se poflakovali po chalupě a před polednem jsme pomalu vyrazili na výlet.

Venku bylo trochu sněhu, ale jelikož už nebylo pod nulou, tak to tálo a vše bylo mokré. Vedoucí, z nichž většina byla čerstvě na Velké placce, nyní přísně zakazovali mobily, takže na výlet jsme šli po delší době pouze s papírovou mapou a po cestě, kterou nám doporučil Zdenka, který s námi ovšem nešel. Kvůli tomu nikdo moc nevěděl kudy, takže jsme s trasou spíš improvizovali, což dopadlo tak, že jsme prolézali keří a přeskačkvali potoky. Po pár hodinách nám vyhládlo, a tak jsme se vrátili do srubu na oběd, který připravili Zdenka s Mrkví. Venku bylo stále mokrě, chvílemi dokonce přšelo, takže ven se nikomu nechťelo ani po poledním klidu, takže naše odpoledne vypadalo tak, že pár lidí leželo, pár spalo, někteří hráli hry a zbytek všechno dohromady. K večeři jsme měli

kuskus a pak vše pomalu ubíhalo až ke spánku. Ráno jsme se pozvolna probudili, někteří (Vanda, Vinyl, Mrkev) se hecovali, že se jdou do potoka otužovat, ale

Mrkev s paštikou

nevím, jak to dopadlo. Ke snídani jsme měli porridge. Dnes bylo v plánu jít na celodenní výlet, ale já jsem onemocněl, takže jsem zůstal ve srubu. Navíc jsem psal pár dní po Velikonocích přijímačky, takže jsem při svém osamělém celodenním pobytu ve srubu jenom psal cvičné testy a spal. Ovšem odpoledne přijel na kole Oliver a pár hodin po něm i jedna část výpravy, přičemž druhá šla prý do restaurace. Po nějaké době přišli i oni a k večeri jsme si uvařili miláno.

Ráno jsme si dali opět müsli a složité jsme zjišťovali, jak pojedeme domů, jelikož v okolí srubu nebyl vůbec signál. Nakonec jsme zjistili cestu autobusu, a tak jsme se před polednem opět rozdělili na dvě půlky, tedy ty jedoucí autobusem a ty jedoucí autem. Do Prahy jsme dorazili brzo odpoledne, což bylo fajn. Jsme vděční Zdendovi za půjčení srubu!

Marino

A teď jak?

Zdendův srub

Dvoudenní výprava místo vody

30. 4–1. 5. 2023

V neděli ráno jsme se sešli na Smíchově na nádraží. Pak jsme jeli vlakem do Kařezu a odtamtud jsme se vydali lesní cestou směrem na Zbiroh. Po cestě našel Kaštan na skládce dřevavý stan (a i přes rozmlouvání všemi ho narval do batochu a celou výpravu ho s sebou nesl. Doma ho hned musel odnést do popelnice, jelikož byl nechtuně špinavý, nekompletní, rozbitý a hlavně asi 30 let starý, a tedy bezcenný, pozn. Vtip). Celou cestu jsem šel s Lukášem a Vtipem, se kterými jsem vedl diskusi, ale hovor se pokaždé stočil k politice, která mne příliš nezajímala (náhodou, řešili jsme všechno

možné, politice jsme se s Lukášem snažili před Apim vyhýbat, pozn. Vtip).

Před obědem se Kaštan nechal napálit na Vtipovo kouzlo. Problém byl, že skoro všechny zmácelo. Na obědě jsme si věšeli věci na stromy. Stegosauri ke konci dne začali dělat randál, takže jsme byli slyšet na míle daleko. Cca 20 Km od Kařezu jsme se utábořili. Mezitím, co jsme vařili miláno, se Stegosaurům povedlo při stavbě malých přehrádek na potoce úplně zamazat bahnem. Namočili jsme Ríšu hlavou do vody (což ale nebylo za zamazání se bahnem, ale za neustálý bordel a kravál, který dělal, pozn. Vtip), dovařili miláno a najedli

Fotky: Vtip

se. Matyáš se rozhodl ustlat si na hromadě větvi. Podařilo se nám mu to rozmluvit. Bylo ještě dlouho světlo, ale stejně jsme šli spát. Ještě jsme dlouho mluvili.

V noci byla strašná zima a ráno docela rosa, což, vzhledem k tomu, že jsme spali pod širákem, bylo dosti nepříjemné. Ráno Kaštan dělal čuňárny, které tu radši nebudu popisovat. Pak jsme vyrazili.

Cesta se odehrávala stejně jako předchozí den, pouze s tím rozdílem, že Stegosauri byli mnohem otravnější a bylo trochu chladněji. Na obědě jsme jedli chleba, který se mi podařilo rozsednout.

Odpoledne jsme vylezli na Vraní horu (respektive polovina z nás, ta druhá se flákala dole a cestou zpět se nás pokusila přepadnout, pozn. Vtip) Pak jsme šli podél luk a lesů a došli jsme do Zdic. Ze Zdic jsme jeli domů do Prahy (jeli jsme Arrivou, která z jakéhosi důvodu byla dvakrát levnější, než ČD. Ve vlaku byl taky tichý oddíl, což jsme s pousmáním komentovali, že je to tak akorát pro Říšu, pozn. Vtip). Kolečko a konec.

Api

Divnovětev (vpravo)

Kuba a Pepík

Jarní voda – Lužnice, Nežárka

5.–8. 5. 2023

První den

Během domlouvání letošní jarní vody padnul návrh, že bychom mohli nakoupit všechno erární jídlo hromadně. Všichni byli víceméně pro, nějak na to nadával jen Vinyl, který ale na vodu vůbec nejel. A tak zbývalo jen domluvit, kdo se tohoto nákupu ujme. Nikomu se příliš nechtělo, a tak jsme se k tomu nakonec upsali já, Lukáš a Marino. Podle plánu jsme měli jídlo nakoupit v pátek odpoledne a potom ještě s Pupkem a Horácem odjet s loďema. Nyň se tedy můžeme přesunout v čase o několik dní dopředu. Je páteční odpoledne, já ze školy co nejrychleji jedu na kole domů, kde chci popadnout loďák s věcmi a utíkat za klukama do klubovny nakupovat jídlo. Vtom mi ale píše Lukáš, že bude mít zpoždění. Tím pádem jsem se rozhodl taky nikam nespěchat a ještě chvíli zůstat doma. Když jsem o půl hodiny později přiběhl do klubovny, Lukáš, který tam byl asi o dvě

minuty přede mnou, mi ještě 'vynadal', že jdu jako pozdě či co (přítom jsem tam samozřejmě mohl být dřív a později jsem přišel kvůli tomu, že mi napsal, že přijde pozdě). Když už jsme tedy byli kompletní, vyrazili jsme nakupovat do Lidlu na Albertov. Cestou potkáváme Paviána se zlomenou rukou. Na dotaz „jak se ti to stalo“, odpovídá, že to raději nechceme vědět, což nám slušně posloužilo jako téma k diskuzi.

To už jsme ale přišli do Lidlu a začali se trochu koncentrovat na nakupování eráru. Můj seznam, který jsem si předem napsal, vypadal docela strašidelně. Pro představu: například chlebů jsme chtěli asi osm, sýra 4 kg atd... Samotné nakupování byla docela sranda, snažili jsme se najít nějaké přijatelné ceny, což často nebylo složité. Například jsme s sebou jako ovoce koupili místo jablek hlavně kiwi, protože byly levnější. Taky nás ale docela naštvál Lidl; například müsli měli hezky naaranžované po kilových baleních a klasické sedmsetipadesátigramové balíky měli někde

Fotky: Vtip

Už se to veze

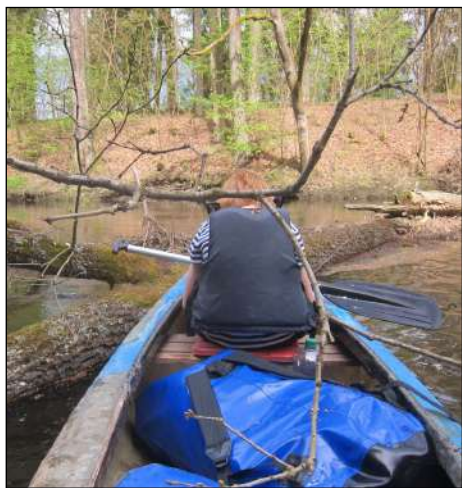
Už a Api

hezky schované (které byly samozřejmě o cca 40 Kč/kg levnější). S těstovinami se pak opakovalo něco podobného. Tím jsme se ale nenechali zmást a nakoupili vždy to výhodnější. Jinak vše proběhlo dobře, paní pokladní z nás sice asi byla trochu nešťastná, ale my jsme byli s jednou hodinou času, 4500 Kč a 50 kg jídla docela spokojeni.

Rychle jsme jídlo zabalili do třech loďáků, které jsme měli s sebou, a rychle se přesunuli zpátky do klubovny. Podle plánu jsme měli my s Lukášem odjet MHD za Pupkem do Braníka připravit lodě, zatímco Marino měl v klubovně počkat na Horáce a pomoci naložit vesty a pádla. Jelikož jsme neměli moc času, rychle jsme se s Marinem domluvili, co má ještě udělat (napustit kanystry...) a vyrazili.

Do Braníka jsme i přes výluky v MHD dorazili včas a mohli tak začít tahat lodě a nakládat je na vozejk. Mezitím jsme s Marinem po telefonu řešili, jestli chceme kajak, jaký má vzít pádla atd. Když jsme lodě nanosili dolů a naložili, akorát přijel Horác, a tak nám nezbyvalo než je upevnit gumaticuky a jinými stahovadly a vyrazit.

Cesta autem byla hrozně dlouhá, jelikož Horác nemá dálniční známku. I tak jsme ale na dálnici omylem najeli. Po asi třech hodinách cesty konečně přijždíme do Majdaleny, odcházíme kousek do lesa, stavíme plachtu a jdeme spát. Celý den bylo krásně, to se však, bohužel, má dnes v noci změnit.

Matyáš zamotán do větve

Druhý den

Ráno nás budí kapky deště bubnující na naše tropika. Nikomu se nám moc nechce vstávat, a tak ještě chvíli lelkujeme. Po chvíli ale přestává pršet, čímž přicházíme o poslední výmluvy, proč ještě nevstávat, a vylézáme ze spacáků. Horác nás přemlouvá, že se s ním chceme jít podívat na blízký akvadukt. Chceme. Na tábořišti zůstává jen Pupek, který nám hlídá věci, my ostatní jdeme k akvaduktu. Cestou si v mokré trávě docela spolehlivě namáčíme boty. Akvadukt na Zlaté stoce za to ale docela stojí. Sice je již z větší části betonový, ale stavba je to zajímavá. Prohlížíme si ji, a když se toho dostatečně nabažíme, vyrážíme zpět. Cestou si samozřejmě donamočíme poslední suché kusy našich bot. To už ale přicházíme na tábořiště a nezbývá nám, než si zabalit a vyrazit do kempu k řece, kde se máme potkat s ostatními. Během balení Marino konstatuje, že mu uchází karimatka, načež Pu-

pek reaguje, že to nevdá, pořád je přece docela ucházející.

Na místo srazu přijíždíme sice předčasně, nicméně vlaková četa už tam na nás čeká. Rozdělujeme si tedy vesty a pádla, dostáváme se do mírného konfliktu s majitelem kempu a vyrážíme. Cesta to je velmi dobrodružná; řeka teče rychle a všude jsou samé vrbičky. Po pár kilometrech se cvakne Marino s Apim. Už pro ně hrđinsky skočil, což se mu vymstilo ztrátou termoponožky. Po dalším kusu dojíždíme na rozvodí Staré a Nové řeky. Zde obědváme a snažíme se erární jídlo nějak systematicky rozdělit do třech loďáků (v obchodě na to nebyl čas). Když máme všechno jídlo vybalené, začíná dost pršet. Mrkev vyhlašuje oficiální paniku, a tak zavládá trochu zmatek. Docela rychle se nám ale povedlo jídlo zabalit zpátky (dokonce i docela chytře). Když to máme hotové, přestává pršet a můžeme tak pokračovat v obědvání.

Marino

Do toho přijíždí dost mastňácká parta vodáků; vůbec se nám nelíbilo jejich chování k lodím. Jeden z nich se k tomu rozhodl sjet poměrně (asi) nebezpečný jez, který se tam nacházel. Všichni ho nadšeně podporovali a my ze zakoutí trochu doufali, že se třeba cvakne a poučí ho to. Ne cvakl se. Zato ale příběh Filip a vysvětlil nám, že se mu podařilo hodit do řeky naši jedinou houbu na vytírání lodí. To nás samozřejmě velmi potěšilo. Pak už jsme tak nějak vyrazili a hned si sjeli malý jez (ten, který vedl na Novou řeku, nebezpečný nebyl). Potom už jsme až do večera jeli poměrně klidnými vodami až olejem.

Utábořili jsme se kus za silničním mostem kus před soutokem s Nežárkou. Místo to bylo vskutku krásné, ohniště a lavičky svědčily o využívanosti tohoto místa. Když jsme postavili plachty a začali vařit miláno, začalo pršet. Tím jsme si nenechali zajít chuť a milána pro jistotu uvařili hrozně moc. Zato ale bylo výborné. Chvillemi to vypadalo úplně beznadějně, ale na

konec se nám ho podařilo dojist. Potom se někteří z nás (já), šli umýt a potom ještě Horác dlouho hrál na kytaru. V noci už ani nepršelo.

Třetí den

Ráno jsme vstali asi v osm a šli vařit porridge k snídani. I tentokrát toho bylo trochu moc (resp. by toho bylo akorát, kdyby Stegosauri taky trochu měli hlad), ale nakonec jsme vše dojedli. Potom jsme se zabalili a vyrazili. K cestě není moc co dodat zajímavého, snad to, že někteří si před obědem sjeli jeden starý jez.

Na obědě ale začala legrace. Nejdříve jsme vedli trochu zvrhlou debatu na téma genderu atp. Vždy, když se zdálo, že už je to u konce, někdo začal nanovo. Po asi hodině už jsme toho všichni měli plné zuby a tak jsme toho postupně nechali. Poté jsme s Tatumem a Horácem plánovali, kde chceme spát. Neměli jsme moc možností, čekaly nás už jen asi 4 km. Tím pádem jsme nikam nespěchali a já jsem

Horác a Filip

Kdy už to miláno bude?

málem usnul, když vtom za mnou přiběhl Lukáš: „Kaštan s Pepíkem ti kradou loď“. Tak jsem běžel dolů k řece a skutečně. Loď byla zaparkovaná na druhém břehu. Pepík s Kaštanem byli v jiné lodi kus od ní a drže se smáli. Tak jsem s Lukášem v plavkách skočil do jeho zelené peropy a vydali jsme se je potrestat. Lekli se nás tak, že se nechali odnést proudem kamsi za zatáčku. Moji loď jsme v pohodě získali zpět, ale stále jsme chtěli zloděje potrestat. Mezitím se již ostatní sbírali k odjezdu. Vtom si někdo všiml, že Pepík si tu ale nechal svůj loďák. Cha! Padouch bude potrestán! Pár důležitých věcí jsme mu tedy sebrali a jali se je pronásledovat. Byli schovaní hned za první zatáčkou. Tam se taky strhla vodní bitka, která pokračovala až k místu táboření. Tam už jsem toho měl plně zuby, nechal jsem loď na břehu a šel jsem do vody dát jasný signál: nepřistaneš! Bitka to byla důkladná, Kaštana s Pepíkem jsem zlil pořádně, nicméně nakonec se jim podařilo přistát (přecejzen holýma rukama se pro-

ti dvěma máchajícím pádlům brání těžko). Poté jsme ještě dělali různé kraviny - v pěti jsme vlezli na jednu loď, Api ji rozhoupal a samozřejmě jsme se hned cvakli. Když jsme se dostatečně vyřádili, šli jsme se umýt a pak utábořit. Když jsme uvařili kuskus, přijelo auto s dvěma cizími lidmi, kteří začali řezat nedaleký padlý strom. Báli jsme se, že z toho bude problém, ale nakonec nebyl. Horác pak opět hrál na kytaru. Spát jsme šli asi v devět, někteří pod širák.

Čtvrtý den

Vstali jsme docela brzy. K snídani bylo müsli, a tak byl odjezd docela rychlý. Zato byla docela zima. Dojeli jsme k jezu Metel, kde jsme si prohlédli nevábně vzhlížející vývařiště pod ním. O něco lepší byl jez v Hamru, alespoň se dal zkonit. Kus pod ním nás Kaštan natlačil do vrbiček, takže jsme se málem cvakli (už nám tekla voda přes bort). To v podstatě vyprovokovalo další vodní bitku, která se pak táhla po zbytek dne. Naobědvali jsme se na kra-

ji nějakého pole a Horác odtud odešel na vlak, kterým pojedou pro auto. Obědu jsme měli ažaž, nicméně celkově bylo přebytků, které by bylo nutné odvézt do Prahy, málo. No a po obědě už nám zbývalo jen dojet posledních pár kilometrů do Veselí nad Lužnicí. Celou dobu jsme válčili s Kaštanem. Nevím jak je to možné, ale já s Apim jsme zůstali téměř suší, zatímco Kaštan s Kubou byli téměř ducht. To už jsme ale dojeli do Veselí, kde jsme končili. Museli jsme vyčistit loď (což šlo bez houby, kterou Filip ztratil, docela těžko) a potom nám ještě zbyla chvíle na koupání. Potom jsme někteří odešli na vlak, zbytek jel autem. Vlak byl dost narvaný, ale jel docela včas.

Při průjezdu Benešovem koukáme na starý vagóny Československých drah. Pepík: „Hele támhle jsou vagóny ČSSD“.

Někteří z nás poté vystoupili ve Vršovcích, zbytek jel na Hlavák. Ještě musím dodat, že nás za celou cestu nezkontrolovala průvodčí, byť nás několikrát minula,

dokonce jsme s ní i mluvili. Ne že bych byl nějaká svině (nebo možná jo), ale bylo mi hrozně líto, že náš lístek za 1356 Kč, zůstal bez povšimnutí. Kdybychom si žádný nekoupili... ale říkám, nejsem zas taková svině.

Vtip

Čekání na večeři

Jarní sraz U Pstruha

27.–29. 5. 2022

Pátek

My Tygři jsme na jarní sraz vyrazili už v pátek na kolech. Já osobně jsem před odjezdem řešil ještě píchlou duši. Zákon schválnosti, zdá se, funguje. Celý rok jsem nepíchl (mimochodem naposledy to bylo na loňském jarním srazu), až teď, před odjezdem na sraz. Nakonec jsem ale duši stihl zalepit, a tak jsem mohl vyrazit za ostatními na Výtoň, kde jsme měli sraz.

Tam jsme se taky sešli v poněkud komorní sestavě, a to já, Lukáš, Api a Marino. Vyrazili jsme po cyklostezce směrem do Braníka, kde jsme se měli potkat s Petrou. To se nám nakonec podařilo, byť to bylo doprovázeno několika zmatky z obou stran. V pěti jsme tedy mohli vyrazit na další cestu.

Jeli jsme přes Modřany, kde jsme chvíli blbli u nějakého vodního čehosi, nahoru na Točnou. Výšlap byl kupodivu docela v pohodě, odměnou nám byla síť zbrusu nových cyklostezek okolo Dolních Břežan. Vzhledem ke spoustě času, který nám zbýval, jsme se rozhodli si cestu zpěstřit zájždžkou na hradiště u Břežan. Cestou jsme ještě mládeži zachránili míč, který vyhodili pryč ze hřiště. Místo poděkování by-

li ještě poměrně drzí. Tím jsme si ale náladu zkazit nenechali a jeli jsme obdivovat ono hradiště. Nebylo tam nic moc zajímavého, a navíc ani studánka, jež byla v mapě, nebyla pitná. Ani to nám ale náladu nezkažilo (alespoň tedy ne moc), a tak jsme mohli vyrazit dál.

Cesta to byla hezká, mezi poli po nových cestách a malých silničkách se jelo krásně, a tak nám cesta poměrně ubíhala. Marino zjišťuje, že mu pořádně nefunguje přehazovačka. Asi se není moc čemu divit, díly na jeho kole nejsou 'Shimano', nýbrž čínská parafáze: 'Shimeng'. S konstatováním, že Číňani jsou hrozní (zde jsme použili několik peprnějších výrazů, které zde nebudu opakovat), a že napodobí už asi fakt úplně všechno, vyrazíme dál.

Zanedlouho přijíždíme do Libeře a začínáme stoupat lesem. Zde někde bychom se chtěli utábořit. Najednou volá Marinovi Už, že prý právě na kole vyráží z Libeře, a že nás dojede. Chvíli si lámeme hlavy, jak se tam dostal - měl mít prý koncert a přijet za námi někdy pozdě večer vlakem. Pak někoho napadne, že ho tam možná přivezli rodiče autem. Už nás brzy dohání a potvrzuje nám naši hypotézu. Teď už nám tedy nezbývá, než se utábořit. Celou noc má být jasno, a tak se domlouváme, že budeme spát pod širákem.

Fotky: 100n

Cesta ke Pstruhovi, ty malé postavičky jsou 100nožka s Vojtou

Závěrečná hra „v aréně“

Pepík ukořistil šátek

Najednou Už:
„A budete stavět tu plachtu?“

Asi v devět večer bychom mohli jít spát, kdybychom ovšem ještě nemuseli do šutru rýpat své jméno z loňska. Lukáš si rýpne, že prý to dělat nebude, protože by to stejně zkazil, a usíná. Já s Apim tak poměrně dlouho ještě ryjeme do kamene, Petra nám k tomu čte nějakou Apiho knížku.

Když už máme pocit, že to je dobrý (respektive že už se nám to nechce dělat a zítra je přece taky den), jdeme spát.

Sobota

Vstáváme kolem osmé. Před odjezdem se ještě snažíme vylepšit Marinovu přehazovačku. Nakonec se náš odjezd docela vleče, a tak vyrážíme až kolem půl desátý. Jedeme do Jílového u Prahy, kde nakupujeme. Jelikož jsme se museli u hlídání kol

prostrídat, strávili jsme tam docela dlouho. Když konečně vyrazíme, podle navigace máme mít čas dojezdu ve 12:45, přičemž sraz by měl být ve 13:00. Moc rezervu jsme tedy neměli, a tak jsme nasadili poměrně ostré tempo.

Zde se opět ukazuje funkčnost zákona schválnosti. V Kamenném Přívozu se Apimu totiž přerhl řetěz. S Petrou to poměrně rychle spravili, ale zapomněli předtím řetěz provléct do převodníku (*musím už si na to dát příště opravdu pozor, nebylo to poprvé, co se mi to stao, pozn. Petra*). Na druhý pokus už to nakonec vyšlo (s mírnou pomocí karamelu z Apiho tyčinky). Teď již s jasným zpožděním vyrážíme dál.

Čeká nás dlouhé stoupání po velké silnici. To jsme nakonec překonali (byť smrad a neohleduplnost většiny řidičů byla zjevná) a za Nespericemi velkou silnicí opusťili. To už nás čekalo jen několik menších stoupání po malých okreskách a jeden hrozně prudkej kopec po lesní cestě. Na závěr dnešního putování jsme si zase je-

den prudkej kopec sjeli (při pomyslení, že ho zítra budeme muset vystoupat, se nám již tolik nelíbil). Na místo srazu jsme ale dorazili ještě před Ginkgaři (a to jsme měli půl hodiny zpoždění), a tak jsme se mohli v klidu naobědvat.

Mezitím už ale přišli Ginkgaři. Už s Marinem se nás rozhodli podrazit a nehrát (*byť zpočátku tvrdili, že hrát budou, pozn. Petra*).

Zhruba v půl čtvrtý začala hra. Spočívala v podstatě v tom, že se obcházely stanoviště a přitom kradly nepřátelským týmům šátky. Byla to zábava, akorát po chvíli Kaštan prostě serval Lukášovi z ramene batoh a utekl. Bez velké části našich ukořistěných šátků a veškerých našich věcí se nám skutečně hrálo hůř. I tak jsme ale Kaštanův tým v této části hry docela rozsekali. Bohužel pro nás, v závěrečné části hry už vyhrál Kaštanův tým (byla to totiž bitva a proti pěti lidem, často nečestně hrajícím, se ve třech brání těžko). Tím hra skončila.

Kdy už to miláno bude? (Popisek zůstal z některé předchozí fotografie, ale náhodou sedí)

Potom se někteří z nás šli koupat a mýt do Slap, uvařili/upekli jsme si večeři a nakonec byl slavnostňák. Čertem byl Kaštan. Hru vyhráli Kamzíci, byť podle našeho tygrího mínění nečestně. Každopádně jsme se shodli, že si rádi ušetříme převoz šutru zpět do Prahy a jeho následné další rytí.

Po zboření panáka šlo hodně lidí spát.

Neděle

Ráno nevím moc co se dělo, páč jsem poměrně brzo vyrazil sám na kole do Prahy (nikdo další jet až do Prahy na kole nechtěl). Jelikož jsem jel sám, není moc co napsat. Cesta to ale byla hezká, jediná větší komplikace bylo přecházení Měchenického železničního mostu. Počasí bylo taky krásné a vzdálenost 55 km nijak hrozná. Kam nakonec jeli ostatní na vlak, nevím, ale myslím, že se jim to ani časově příliš nevyplatilo.

Vtip

Já, Marino, Lukáš a Api jsme jeli na kole do stanice Petrov u Prahy, což je krásná železniční zastávka u Sázaavy. Cesta byla pěkná, po nefrekventovaných silničkách, s velmi zábavným kamenitým sjezdem kolem chatiček na závěr (takové sjezdy normálně jezdím na trailovém kole s odpružením a ne na téměř silničním kole s brašňami a tenkými plášti:) Ale nikdo nespadl.)

Kdybychom nicméně bývali věděli, jak navraný vlak bude a jak rozložitá a nepříjemná bude průvodčí v něm, byli bychom asi ještě rádi jeli na kolech až do Prahy. Časově se to vyplatilo, nicméně ta tlačnice kol, kočárků a psů za trochu dřívější příjezd určitě nestála.

Nutno ještě dodat, že jsme měli veliké štěstí, že jsme se do vlaku vůbec dostali - pár cestujících s koly, kteří se pokoušeli nastoupit na pozdějších zastávkách blíže k Praze, takové štěstí nemělo. Takže příště radši pěkně po svých kolech.

Petra

Slavnostňák (bylo nás prý skoro 60)

Tygrí výroba luků

9.–10. 6. 2023

Před táborem padl návrh, že bychom mohli vyrobit luky na střelení po sobě (s měkčenými hlavicemi). Jelikož z nás jediná Petra s tím měla nějaké zkušenosti, bylo třeba ji pro akci přemluvit (pro upřesnění, mé zkušenosti spočívaly pouze v tom, že jsem od spolubydlících, kteří už luky vyráběli, půjčila formu, a že mi postup mírně popsali a dali odkaz na videa, pozn. Petra). To se nakonec povedlo a luky tak dostaly zelenou.

Nejdříve bylo potřeba nakoupit materiál. Okolo toho proběhlo trochu zmatkování, ale milý pan prodavač vše vyřešil. (Poté, co Vtip poslal objednávku, se mu prodavač ozval a ptal se, zda to chceme na luky. Když dostal kladnou odpověď, upozornil nás, že to musí být trubky na studenou vodu a ne teplou, jak jsme si původně mysleli. Měl pravdu. Aby taky ne, má své zkušenosti, tyhle trubky si totiž

v Česku lidé kupují zásadně jen na výrobu luků nebo (prý) plastových lehátek pro psy. Pozn. Petra)

Za zmínku taky stojí prodavač v obchodě s provázky. Když jsem tam byl, byl hroznej slejvák, což prodavač řešil tím, že všem chtěl prodávat pláštěnky).

Luky jsme vyráběli z PVC trubek, které se dříve používaly pro rozvod vody (teď už vím, že až budeme vyrábět příště, stačí se podívat na kód typu trubek přímo na některém z již vyrobených luků, je to tam napsané - netřeba složité dohledávat na internetech. Nebo se spo-lehnout na prodavače a jen říct, že to chceme na luky, pozn. Petra). Když už jsme tedy měli materiál, nezbývalo než se sejít a pustit se do výroby.

V klubovně jsme se sešli v pátek odpoledne v sestavě já, Lukáš, Api, Petra. Princip výroby byl v podstatě jednoduchý: plastová trubka se nahřála horkovzdušnou písk-

Fotky: Petra

Nejvíce času zabralo asi stání na formě

tolí (heatgun) a posléze se smáčkla do uba-
stlené formy (tu přivezla Petra). Na formě
se pak muselo dlouho stát, dokud materi-
ál nevychladl. Nicméně, ze začátku nám to
nijak skvěle nešlo, občas jsme i nějaký luk
trošku připálili. *(Podle vad na kráse, které
konkrétní luk získal při výrobě, jsme poté ka-
ždý provizorně pojmenovali, např.: Křivý, Vrt-
tule, Vrtulka, Vrtul, Rovnátko, Krátký, Aloba-
lák, Škvarek. Obávám se teda, že už jim ta jmé-
na zůstala, pozn. Petra)*

Postupem času jsme se ale začali ve vý-
robě zlepšovat. *(Bohužel na zásadní faktor ur-
čující sílu luku - čím kratší, tím silnější - jsme
přišli až na konci výroby. Je zajímavé, že i pár
centimetrů udělá rozdíl. První dva luky, kte-
ré měly 155 cm, jsme tedy poté ještě dodatečně
zkracovali na cca 150 či 148 cm. „Originální“
luk, který jsme měli půjčený z Mezivřší, měl to-
tiž 148 cm - a připadal nám nejsilnější. Je samo-
zřejmě také možné, že materiál oslabilo i opě-
tovné nahřívání a znovutvarování, bez kterého
jsme se bohužel zatím neobešli. Nicméně rozdíl
v síle našich luků a toho „originálního“ byl na-*

*konec celkem minimální, takže jsme se tím nijak
netrápili, pozn. Petra)*

Luky jsme taky samozřejmě chodili tes-
tovat na Folimanku - což byla docela sranda,
uvážíme-li, že byla asi jedna hodina rá-
no. Byť se nám luky zdály celkem křivé,
střílely pěkně. Srandy s tím bylo (a doufám,
že hlavně ještě bude), spousta.

Kolem jedné hodiny ranní jsme šli spát.
Další den jsme pak dodělali zbývající lu-
ky a dořešili případné problémy *(opravová-
ní znovunahrátím byla sice otrava, ale celkem to
fungovalo, pozn. Petra)*. Tak doufám, že se luky
osvědčí a na táboře s tím bude sranda. Práce
to bylo dost, ale podle mě to stálo za to.

Vtip

*(Pro zajímavost: jeden luk vyšel v přepočtu
asi na 100 Kč, což je dobrá cena, na to, jak pěk-
ně ta trubka střílí. Formu rádi půjčíme dalším
nadšencům a nějaké know-how už teď také do-
kážeme poskytnout, takže směle do další výro-
by! Pozn. Petra.)*

Zkouška na Folimance

Příprava tábora

16.–18. 6. 2023

Na přípravu tábora se nás letos sešlo opravdu málo. Konkrétně samí Boháči, Api a Kuba Marek. Tím jsme si ale nenechali zkazit náladu a v sobotu brzy ráno začali kosit. Maďal nám krásně připravil kosy, takže to šlo hezky. Zato počasí bylo slabší - šance na usušení sena se zdály být téměř nulové. Celou sobotu totiž střídavě pršelo. Alespoň jsme tedy vyčistili studnu (někdo vymyslel zlepšovák, většinu vody jsme nejdříve tahali na kýblích s provázkem, vlézt jsem tam musel až na úplný závěr). Taky jsme dělali (hlavně Tatouch), latrínu.

Prostě, práce byla stejná, jako každý rok. Jen nás bylo hrozně málo. Proto na tábořiště přijela druhý víkend ještě druhá četa (Horác, Vinyl, Tatouch), aby pokácela nebezpečnou olši a dosušila seno. Většinu důležité práce jsme ale udělali (ale například trávu z louky jsme prostě odtahat

v takto malém počtu nestihli). Příště by to chtělo alespoň dvojnásobnou účast!

Vtip

Bavíme se o vynálezech.

Jíra: „To jsem někde četl, že ten, kdo objevil mikrovlnku, ji objevil úplně náhodou.“
Maďal: „Já jsem taky úplně náhodou objevil mikrovlnku. U popelnice.“

Nejmladší účastník přípravy - Anička Boháčová

Fotky: 100n

Ludá, Vojta, Pepík

Api

Vybírání studny (Vtip a Jíra)

Zkušení kosiči (či sekáči?)

Na Vánočním kecu byl přemyslem zvolen Vinyl. Mimoto se samozřejmě jedlo cukroví a pouštěly lodičky. ■■■ Na Stromek jsme letos vyrazili do zasněžených Brd, kde nás mimo jiné navštívilo mnoho fosílií. Byť byla dost zima, výprava se dosti povedla.

■■■ „Vyzvědače ve Stromovce s jinými oddíly od nás navštívili pouze tři členové. Z Kaštanova zápisu je ale patrné, že legrace bylo dost.

■■■ Na pololetky jsme v poněkud komornější sestavě vyrazili do Desné. O zábavu se celou dobu staral hlavně Ríša, který dokázal obdivuhodně zpestřit každou situaci.

■■■ Studánku jsme letos otevřeli ve Svatém Janu pod Skalou.

Výprava to byla zajímavá, srandy bylo dost, a přišlo na ní mnoho nových Stegosaurů. ■■■ Na Velikonoční výpravu vyrazili někteří kamsi na Jih. Prý sněžilo.

■■■ Kvůli vysokému stavu vody a nedostatku kotrčníků jsme místo první vody vyrazili s Tatouchem na dvou denní výpravu. Bylo krásně. ■■■ O týden později jsme si sjeli Lužnici z Majdaleny do Veselí. Lodě nám odvezl Horác, za což mu patří veliký dík.

■■■ Kvůli zmatkům Ginkga se letošní Jarní sraz nakonec konal U Pstruha. Bylo nás opravdu hodně, ale hra byla super.

■■■ Zatím to vypadá, že na přípravu tábora se nás sejde dost málo (*předpoklad se potordil, pozn. red.*).

